Р Е Ш Е Н И Е
№ 2763

гр. София, 25.04.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Второ отделение 38 състав,** в публично заседание на 26.03.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Татяна Жилова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **10159** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.68 от Закона за защита от дискриминация /ЗЗД/.

Образувано е по жалба на О. П. С. от [населено място] срещу Решение №225 от 20.09.2012г. на Комисията за защита от дискриминация /КЗД/. С оспорения акт КЗД е установила, че по отношение на О. П. С. не е извършено нарушение на ЗЗД по признак „възраст“ от комисар П. П., директор на ОД на МВР при издаване на Заповед №1426/-4.07.2012г.

Жалбоподателят оспорва решението като незаконосъобразно поради противоречие с материалния закон. Моли решението на КЗД да бъде отменено.

Ответникът –Комисията за защита от дискриминация, не изразява становище по жалбата.

Заинтересованата страна П. Н. П. не изразява становище по жалбата.

Заинтересованата страна - министърът на вътрешните работи, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата. Претендира възнаграждение за процесуален представител.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, прие за установено следното:

Жалбата е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Установени факти:

От представените по делото доказателства се установяват всички относими факти.

Жалбоподателят е бил държавен служител на МВР като е заемал длъжността младши полицейски инспектор в група „Териториална полиция“ на сектор „Охранителна полиция“ към Районно управление „Полиция“ Д. при Областна дирекция на МВР-Х.. На жалбоподателя е призната категория „Д“ – изпълнителен персонал с контролни функции, главен полицай, по чл.170 ал.1 т.5 и ал.2 т.5 от Закона за МВР /ЗМВР/.

Със Заповед №1426 от 04.07.2012г. на директора на ОДМВР-Х. комисар П. П. на основание чл.245 ал.1 т.13 от ЗМВР е прекратено служебното правоотношение на жалбоподателя поради придобиване на право на пенсия при условията на чл.69 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/ по инициатива на органа по назначаването. Към 11.06.2012г. жалбоподателят е имал осигурителен стаж 32 години, 5 месеца и 24 дни, от които 20 години, 3 месеца и 2 дни са изслужени в системата на МВР.

Жалбоподателят е обжалвал прекратяването на служебното си правоотношение пред съответния съд. Едновременно с това е подал жалба и до КЗД като е изложил оплаквания за неравно третиране по признак „възраст“ в сравнение с други негови колеги, които също са придобили право на пенсия, но служебните правоотношения с тях на се прекратени.

КЗД е осигурила равни възможности на страните да изложат становищата си и да ангажират доказателства. Не са допуснати нарушения на процедурните правила. Страните са поканени да се запознаят със събраните материали, да изразят становище по тях, както и да ангажират допълнителни доказателства и изложат твърденията си. Проведено е открито заседание и въз основа на събраните доказателства е постановено оспореното решение.

Комисията е достигнала до извода, че придобиването на пенсия не е в нарушение на ЗЗД, тъй като липсва защитен признак по смисъла на закона, който да е основа за неравно третиране.

Относими специални материално- правни разпоредби:

Чл. 245. ал.1 т.13 от ЗМВР: Служебното правоотношение на държавния служител в МВР се прекратява при придобиване право на пенсия при условията на чл. 69 от Кодекса за социалното осигуряване - по искане на служителя или по инициатива на органа по назначаването.

Чл.69 ал.2 т.2 от КСО (редакция ДВ бр. 44 от 2012 г., в сила от 1.07.2012 г., относима към процесния период): Държавните служители по Закона за Министерството на вътрешните работи и по Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража, държавните служители по чл. 11 от Закона за пощенските услуги, държавните служители, осъществяващи дейността по охрана на съдебната власт по чл. 391 от Закона за съдебната власт, следователите и младши следователите при освобождаване от служба придобиват право на пенсия независимо от възрастта им и при осигурителен стаж, както следва: от 1 януари 2012 г. - 27 години общ осигурителен стаж, от които две трети действително изслужени като държавни служители по посочените
закони, по Закона за Държавна агенция "Национална сигурност" и като

военнослужещи по Закона за отбраната и въоръжените сили на Република Б. или като следователи и младши следователи.

Правни изводи:

Оспореният административен акт е постановен от компетентен орган при спазване на административно- производствените правила в съответствие с материално-правните разпоредби и с целта на закона, формулирана в чл.2 ЗЗД - осигуряване на всяко лице право на равенство пред закона, равенство в третирането и във възможностите за участие в обществения живот и ефективна защита срещу всички форми на дискриминация.

С императивната разпоредба на чл.4, ал.1 ЗЗД е забранена всяка пряка или непряка дискриминация, основана на пол, раса, народност, етническа принадлежност, човешки геном, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично или обществено положение, увреждане, възраст, сексуална ориентация, семейно положение, имуществено състояние или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република Б. е страна. По смисъла на ал.2 на същата норма пряка дискриминация е всяко по-неблагоприятно третиране на лице на основата на признаците по ал.1, отколкото се третира, било е третирано или би било третирано друго лице при сравними сходни обстоятелства. Легално определение на понятието "неблагоприятно третиране" е дадено с разпоредбата на т.7, §1 ДР ЗЗД, съгласно която това е всеки акт, действие или бездействие, което пряко или непряко засяга права или законни интереси. Това е обективен факт, който подлежи на доказване във всеки отделен случай съобразно доказателствената тежест, установена в чл.9 от ЗЗД. Страната, която твърди, че е жертва на дискриминация, следва да докаже факти, от които може да се направи извод, че е налице дискриминация – наличие на защитен признак и неблагоприятно действие, което се основава на този защитен признак. Ответната страна трябва да проведе обратно доказване - че правото на равно третиране не е нарушено.

Анализът на правните разпоредби води до извода, че нарушаването на принципа на равно третиране от страна на органа по назначаване при прекратяване на служебно правоотношение със служител на МВР също трябва да е основано на защитен признак. Твърдението на жалбоподателя е, че е неблагоприятно третиран по защитен признак „възраст“.

Разпоредбата на чл.245 ал.1 т.13 от ЗМВ във връзка с чл.69 ал.2 т.2 от КСО попадат засяга всички лица, които са в една възрастова група съгласно изискванията на закона. Но в цитираните разпоредби възрастта е посочена като предпоставка за пенсиониране – тук тя няма и не може да има значението на защитен признак по чл.4 от ЗЗД. Съгласно чл.7 ал.1 т.8 от ЗЗД изискванията за възраст и определен от закона трудов или служебен стаж за целите на пенсионното осигуряване не представлява дискриминация. Следователно прекратяването на служебното правоотношение поради придобиване на право на пенсия не попада в нито един от защитените признаци.

Оплакванията на жалбоподателя са свързани по-скоро с подбора, който извършва органът по назначаване по отношение на служителите, които попадат в тази възрастова група, прекратявайки служебното правоотношение с жалбоподателя, докато други лица от същата възрастова група остават на служба. Този подбор не попада в приложното поле на ЗЗД, тъй като не се основава на разграничителен

критерий вътре в нормативно определената възрастова група, който критерий да представлява защитен признак по смисъла на чл.4 ал.1 от ЗЗД.

При липса на защитен признак по чл.4 ал.1 от ЗЗД не може да има неблогоприятно третиране, следователно няма защо да се сравняват други лица в сходно положение. Твърденията на жалбоподателя за осъществена дискриминация по отношение на него са недоказани.

Решението на КЗД е законосъобразно и жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора претенцията на министъра на вътрешните работи за заплащане на възнаграждение за процесуален представител е основателна. На основание чл.143 ал.3 от АПК жалбоподателят следва да заплати на заинтересованата страна възнаграждение за процесуален представител в размер на 150 лева по Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, редакция относима към момента на приключване на устните състезания.

Така мотивиран и на основание чл.172 ал.2 от АПК Административен съд София-град, II отделение, 38-ми състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на О. П. С. от [населено място] срещу Решение №225 от 20.09.2012г. на Комисията за защита от дискриминация.

ОСЪЖДА О. П. С. от [населено място] да заплати на министъра на вътрешните работи възнаграждение за процесуален представител в размер на 150 (сто и петдесет) лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, подадена чрез АССГ в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: